

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/13/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119337210
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6119337210.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, zastúpeného spoločnosťou: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanej: C. Y., nar. X.X.XXXX, bytom N.. N. XXXX/XX, P., o zaplatenie 876,96 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 11Csp/65/2020-122 zo dňa 8. júna 2021, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd odvolanie žalobcu **o d m i e t a**.
- II. Žalovanej **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie konanie I. výrokom žalobu zamietol, II. výrokom nepriznal žalovanej nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil aplikáciou § 39, § 40 ods. 1, § 43a ods. 1, §43c ods. 1, § 44 ods. 1, § 46 ods. 1, 2, § 52 ods. 1, 2, § 54a, § 100 ods. 1, § 101, § 107 ods. 1, 2, § 488, § 489, § 497, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení ku dňu prijatia návrhu (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“, s poukazom aj na procesné ustanovenia § 290, § 295, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2, čl. 4 ods. 1, 2, čl. 17 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne argumentoval tým, že z dôvodu nedodržania postupu pri postúpení pohľadávky voči žalovanej v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaným. Žalobca totiž v konaní nepreukázal, že by pred postúpením pohľadávky od právneho predchodcu bola žalovanej v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách preukázateľne doručená písomná výzva na zaplatenie dlhu a následne uplynulo viac ako 90 kalendárnych dní od jej doručenia žalovanej, čo je podmienkou pre vznik oprávnenia banky postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanej inej osobe, ktorá nie je bankou. Postúpenie pohľadávky na žalobcu je v rozpore so zákonom o bankách, a preto je tento právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný, s poukazom na čo nie je žalobca oprávneným z danej pohľadávky, a teda nie v konaní aktívne vecne legitimovaným. Podporne poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/147/2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 9Co/124/2017-194 zo dňa 30.4.2018 ako aj rozsudok č. k. 10Co/294/2017-137 zo dňa 11.9.2018 a č. k. 24Co/69/2018-118 zo dňa 14.11.2018. Najmä však poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.3.2018, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky

pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). V konaní nepostačovalo predložiť oznámenie postupcu žalovanej o postúpení pohľadávky, pretože toto bez ďalšieho nezakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, ale žalobca musí v konaní preukázať, že postúpenie pohľadávky bolo platné. Aj v prípade, že by súčet všetkých omeškaní žalovanej so splnením čí len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok, bolo by potrebné doručiť žalovanej výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z formulácie druhej vety ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách („Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čí len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.“) jednoznačne vyplýva, že spojenie „to neplatí“ sa vzťahuje len na vetu pred bodkočiarkou, a nie na prvú vetu ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Z uvedeného je zrejmé, že časť úpravy o tom, že skôr uvedené neplatí, sa vzťahuje výlučne na zachovanie práva banky uplatniť právo na postúpenie pohľadávky napriek neskoršiemu plneniu klienta, ako to ustálil Najvyšší súd SR vo vyššie citovanom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.3.2018. V konaní nebolo preukázané doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovanej, nebolo ani preukázané ukončenie záväzkového vzťahu medzi bankou a žalovanou. Banka tak žalobcovi postúpila pohľadávku bez toho, aby zmluvný vzťah zanikol, a teda nie je možné urobiť záver o tom, že by predmetná pohľadávka bola ku dňu postúpenia splatnou v celom rozsahu. Z § 92 ods. 8 zákona o bankách pritom vyplýva, že banka môže postúpiť iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Pokiaľ teda banka postúpila predmetnú pohľadávku v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože z dôvodu, že ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý dlh, banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok je preto aj z tohto dôvodu neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

4. V prípade aj aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní by bolo potrebné žalobu zamietnuť, a to z dôvodu, že žaloba bola podaná až po uplynutí premlčacej doby. Z vykonaného dokazovania nebolo možné mať za preukázané, že by medzi SLSP, a.s. a žalovanou bola platne uzavretá zmluva o kreditnej karte. Žalobca ako listinný dôkaz, ktorým malo byť preukázané uzavretie takejto zmluvy, predložil iba Prijatie návrhu na uzatvorenie Zmluvy o Kreditnej karte zo dňa 26.10.2016 podpísané zo strany banky. Uvedená listina nie je podpísaná žalovanou a žalobca nepredložil ani písomný návrh na uzavretie zmluvy (§ 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorý by žalovaná preukázateľne podpísala. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať v zmysle § 40 ods. 1 v spojení s 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch písomnú formu, inak je neplatná. Na neplatnosť zmluvy musí súd prihliadať ex offio, pretože ide o absolútnu neplatnosť. Súd musí mať uzatvorenie písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere preukázané, pretože je povinný ex offio posúdiť, či zmluva spĺňa náležitosti požadované zákonom. Z uvedeného dôvodu nemožno vychádzať z toho, že skutkové tvrdenia žalobcu o uzavretí zmluvy o kreditnej karte žalovaná nepoprela. V konaní nebolo preukázané, že by zo strany žalovanej došlo k návrhu na uzavretie zmluvy, t.j. k offerte (§ 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka), keďže žalobca v konaní nepredložil žiaden písomný návrh na uzavretie zmluvy. Nebolo preukázané, čo vôbec bolo obsahom návrhu a či v ňom boli obsiahnuté náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Zároveň nebolo možné zistiť, či prípadný návrh na uzavretie zmluvy o kreditnej karte zo strany žalovanej a prijatie návrhu zo strany banky majú zhodný obsah a možno hovoriť o návrhu a prijatí návrhu, pretože v opačnom prípade by i tak išlo (v prípade prijatia) o nový návrh. Samotné prijatie návrhu pritom nie je možné považovať za zmluvu, keď ide len o jednostranný právny úkon zo strany banky, pretože žalovaná túto listinu nepodpísala. Keďže žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o uzavretí zmluvy o kreditnej karte, pretože nebolo preukázané uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere v písomnej forme tak, ako to predpokladá § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, ide o absolútne neplatný právny úkon podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na ktorú skutočnosť musí súd prihliadať z úradnej povinnosti (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 25Co/527/2015 zo dňa 22.2.2017). Keďže v konaní nebolo preukázané, že bola uzavretá písomná zmluva o spotrebiteľskom úvere a čo bolo jej obsahom, žalobcovi by vzniklo právo požadovať od žalovanej len sumu istiny, ktorá bola žalovanej skutočne poskytnutá, a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Vychádzajúc z platobnej histórie (rub č.l. 86), žalovaná naposledy čerpala sumu 25,48 Eur, a to dňa 4.7.2016, pričom žaloba bola na súd podaná dňa 19.7.2019. V prípade neplatnosti zmluvy (čo je aj prípad tu prejednávanej zmluvy), vzniká povinnosť jej účastníkov vrátiť si navzájom už vykonané plnenia (§ 457 Občianskeho zákonníka), a to titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná bola povinná vrátiť veriteľovi iba čerpanú istinu, ktorá predstavuje sumu bezdôvodného

obohatenia. Nakoniec, žalobca si v konaní uplatnil práve a len nevrátenú istinu bez úrokov a poplatkov. Keďže žalobcom uplatnený nárok je nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, bol súd v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka povinný z úradnej povinnosti skúmať, či nedošlo k premlčaniu nároku žalobcu, a teda prihliadnuť na premlčanie ex offio, teda aj bez toho, aby sa žalovaná premlčania dovolávala v zmysle Občianskeho zákonníka. Právna úprava v ustanovení § 54a Občianskeho zákonníka bola zavedená zákonom č. 343/2018 Z.z. s účinnosťou od 5.12.2018, pričom vo vzťahu k tejto právnej úprave bolo prijaté prechodné ustanovenie § 879v Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého konanie, predmetom ktorého je pohľadávka vzniknutá zo spotrebiteľskej zmluvy, začaté pred účinnosťou tohto zákona, sa dokončí podľa doterajších predpisov. Keďže tu prebiehajúce konanie začalo až po účinnosti zákona č. 343/2018 Z.z., bolo potrebné aplikovať predmetné ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka, a preto sa okresný súd zaoberal možným premlčaním uplatneného nároku. V konaní si žalobca uplatnil nárok na zaplatenie sumy 876,96 Eura, ktorá suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovanej, keďže má ísť o istinu. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia. Trojročná objektívna premlčacia doba začala v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka plynúť vždy nasledujúci deň po tej ktorej debetnej operácii na účte. Z dôvodu premlčania nároku žalobcu nie je možné mu priznať žiadnu sumu z uplatnenej istiny, pretože žalovaná naposledy čerpala sumu 25,48 Eur dňa 4.7.2016, a po uvedenom dátume už žiadne čerpanie nevykonala. Žaloba pritom bola na okresný súd podaná dňa 19.7.2019, t.j. viac ako tri roky po poslednom čerpaní žalovanej. Aj vzhľadom na uvedené bolo potrebné žalobu v celom rozsahu zamietnuť, a to vrátane úroku z omeškania zo zamietnutej istiny, keďže tvorí príslušenstvo pohľadávky a sleduje jej osud, z čoho možno usúdiť, že vedľajší úrokový záväzok sa premlčí najneskôr v rovnakej dobe ako hlavný peňažný záväzok. Ak sa v platobnej histórii pod dátumom 22.10.2016 uvádza suma 876,96 Eur ako „čerpanie úveru“, resp. „výber“, ide len o internú účtovnú transakciu banky, a nie o skutočný výber žalovanou, a to vzhľadom na výpoveď zmluvy dňa 11.10.2016. Okresný súd tiež ako na „výber“ nenahliadal na položky „Fee transaction“, keďže nešlo o istinu, ale o poplatky, na ktoré žalobca nemá nárok jednak z dôvodu chýbajúcej aktívnej vecnej legitímácie, ako aj z dôvodu, že si podľa vlastného tvrdenia v konaní uplatňoval iba istinu úveru. Dodal, že v konaní nebolo možné vychádzať z toho, že platnosť postúpenia alebo uzavretie zmluvy neboli žalovanou namietané, pretože v spotrebiteľskom spore súd v zmysle § 295 Civilného sporového poriadku môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Takýmito dôkazmi, ktorý súd vyžadoval, boli dôkazy o uzavretí zmluvy v písomnej forme a dôkaz o doručení niektorej z výziev banky žalovanej, ktorými dôkazmi žalobca nedisponoval.

5. O náhrade trov konania rozhodol súd v zmysle čl. 4 ods. 2 CSP, čl. 17 CSP, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keď žalovanej, ktorá by inak na náhradu trov konania mala nárok, keďže bola v konaní plne úspešná, nárok na náhradu trov konania (II. výrokom nepriznal), pretože jej v konaní žiadne trovy nevznikli.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie, ktorým navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť, alternatívne zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že sa nestotožňuje s právnym názorom okresného súdu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať v zmysle § 40 ods. 1 v spojení s § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch písomnú formu, inak je neplatná. Má za to, že s poukazom na § 52 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 1 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch, je nepochybné, že sankciou za nedodržanie písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch je špeciálnym právnym predpisom, ktorého aplikácia má prednosť pred ustanoveniami Občianskeho zákonníka ako všeobecného právneho predpisu. V zmysle zásady „lex specialis derogat legi generali“, je prvoradá aplikácia špeciálneho právneho predpisu zákona o spotrebiteľských úveroch. Tvrdí, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bola žalovanému zriadená kreditná karta, uzatvorená bola, o čom v konaní doložil o. i. aj prijatie návrhu na uzatvorenie Zmluvy o Kreditnej karte a platobnú históriu, ktorá preukazuje aktívne využívanie poskytnutého produktu (kreditnej karty) žalovanou. Nestotožňuje sa ani s právnym posúdením okresného súdu týkajúcim sa premlčania a poukazuje na skutočnosť, že v prípade ak dospel k záveru, že v prípade neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vzniká povinnosť jej účastníkov vrátiť si navzájom už vykonané plnenia, a to titulom bezdôvodného obohatenia, nie je možné aplikovať ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci aj z toho dôvodu, že v jednej časti odôvodnenia (bod. 44) uvádza, že považuje

zmluvu o spotrebiteľskom úvere za neplatnú, z dôvodu absencie písomnej formy a uvádza záver, že žalobca si môže uplatniť nárok na náhradu len z titulu bezdôvodného obohatenia a následne v ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (bod. 45) prezentuje názor, že v zmysle 54a Občianskeho zákonníka je povinný z úradnej povinnosti skúmať, či nedošlo k premlčaniu nároku žalobcu, nakoľko tento si uplatňuje nárok zo spotrebiteľskej zmluvy. Ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka sa má aplikovať výlučne v prípadoch spotrebiteľských zmlúv. V prípade, ak súd dospel k záveru, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je absolútne neplatný právny úkon a žalobca má právo uplatňovať si svoj nárok len z titulu bezdôvodného obohatenia (čo žalobca rozporuje), nemal a nemohol bez kvalifikovaného vznesenia námietky premlčania žalovaným v zmysle ust. § 100 Občianskeho zákonníka skúmať, či sa nárok žalobcu premlčal, nakoľko v takom prípade by sa nejednalo o nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy a teda aplikácia ustanovenia § 54a je vylúčená. Rozhodnutie považuje z hľadiska viacerých nedostatkov vyplývajúcich z jeho odôvodnenia za zmätočné, nepreskúmateľné a nemajúce oporu v zákonných ustanoveniach. Okresný súd konal v rozpore s ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku a takýmto nesprávnym procesným postupom žalobcovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca má za to, že v konaní bolo nesporné preukázané, že pred postúpením pohľadávky pôvodný veriteľ - právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Bolo preukázané, že žalovaná bola v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaná bola v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 21.10.2016, kedy došlo zo strany postupcu k vypovedaniu zmluvy a zníženia celkového úverového rámca na nulu, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 21.5.2018). Žalovaná bola tak v omeškaní viac ako 365 dní. Postupca v listine označenej ako Zníženie Celkového úverového rámca na nulu a výpoveď Zmluvy o Kreditnej karte, upozornil žalovanú, že v prípade ak neuhradí požadovanú splátku do 21.10.2016 je povinná uhradiť celú výšku pohľadávky (t. j. nastane splatnosť), a to v lehote 15 dní odo dňa účinnosti zníženia celového úverového rámca na nulu. Zároveň bola žalovaná vyzývaná na úhradu dlžnej sumy, a to podaním označeným ako Výzva zo dňa 23.1.2018, ku ktorej žalobca doložil aj podací hárok. V predmetnej výzve zároveň postupca upozornil žalovanú, že v prípade ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy je postupca oprávnený postúpiť pohľadávku tretej osobe. Rovnako listinnými dôkazmi preukázal, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Skutkové tvrdenia (ohľadom doručenia podania označeného ako Zníženie Celkového úverového rámca na nulu a výpoveď Zmluvy o Kreditnej karte ako aj samotnej výzvy zo dňa 23.1.2018, ktoré boli adresované žalovanému zo strany postupcu) neboli protistranou popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku ich bolo v konaní podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalovaná bola postupcom riadne a opakovane vyzvaná na zaplatenie dlžnej sumy a v čase postúpenia pohľadávky bola žalovaná napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ak mal okresný súd pochybnosti o skutkových tvrdeniach žalobcu ohľadom doručovania výziev zo strany postupcu - napriek nespornosti týchto skutkových okolností - potom podľa názoru žalobcu mohol v zmysle ust. § 295 Civilného sporového poriadku vykonať aj bez návrhu žalovaného ďalšie dôkazy - napr. mohol dopytovať žalovaného, prípadne postupcu, na vyjadrenie k taktouvedeným skutkovým tvrdeniam žalobcu, prípadne mohol postupcu v zmysle edičnej povinnosti dopytovať za účelom predloženia dôkazov na preukázanie týchto žalobcových tvrdení. Okresný súd však nepostupoval podľa § 295 Civilného sporového poriadku, nakoľko žiadne takéto dôkazy nevykonal - ale naopak - z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovaného ako spotrebiteľa (t. j. slabšej strany) aktívne rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu a napriek ich nepopretiu zo strany žalovaného (a tým aj nespornosti v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP) zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podporne poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 8Cob/75/2020, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 17CoCsp/52/2020, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11CoCsp/17/2020, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 43CoCsp/40/2020, uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6CoCsp/28/2020, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 24Co/124/2018,

uznesenia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Co/84/2019, uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 11Co/295/2019. Aktívnu vecnú legitímáciu preukázal predloženým oznámenia o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru a výzvami postupcu. Postupca na základe Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 21.5.2018 podľa ust. § 526 Občianskeho zákonníka oznámil žalovanému, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0398/2018/CE uzatvorenej dňa 21.5.2018 postúpil pohľadávku postupcu na postupníka - žalobcu. Žalovaná bola v súlade s ust. § 526 Občianskeho zákonníka upovedomená o tom, že od doručenia tohto oznámenia je povinná plniť svoj záväzok výlučne postupníkovi - žalobcovi.

S ohľadom na R 119/2013 sa žalobca nestotožňuje ani so závermi vo veci konajúceho súdu, ktorý domnelú neplatnosť postúpenia uplatňovanej pohľadávky napriek riadnemu (a preukázanému) oznámeniu postupcu o postúpení takejto pohľadávky na žalobcu automaticky spojil s nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu - a tým zamietnutiu žaloby. Zmluva o postúpení pohľadávok nebola nikdy súdom vyhlásená za neplatný právny úkon - a nemožno tak na ňu ani nazerať. Aj v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok (čo v tomto prípade podľa názoru žalobcu nenastalo), by žalobca mal na základe oznámenia o postúpení pohľadávky aktívnu vecnú legitímáciu na uplatňovanie pohľadávky v tomto konaní - keďže účinkom oznámenia o postúpení pohľadávky je skutočnosť, že dlžník (žalovaný) môže docieľiť zánik záväzku plnením postupcovi, ako aj postupníkovi (bez ohľadu na platnosť, alebo neexistenciu zmluvy o postúpení pohľadávky), a to bez obavy, že by jeho plnenie predstavovalo bezdôvodné obohatenie jedného z takto domnelých veriteľov (v prípade nejasností ohľadom platnosti postúpenia pohľadávky). Vo veci konajúci súd však na oznámenie o postúpení pohľadávky cez túto prizmu (a ustálenú rozhodovaciu prax) nenazeral a svojím rozhodnutím docielil podľa názoru žalobcu právnu neistotu dlžníka (ako aj veriteľa) vo vzťahu k tomu, kto je jeho veriteľom a komu má dlh plniť a to za situácie, kedy platnosť pohľadávky nebola medzi stranami sporu sporná otázka a za spornú ju považoval výhradne vo veci konajúci súd. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo/4511/2009, sp. zn. 29Cdo/4868/2009, sp. zn. 32 Odo 293/2002, sp. zn. 32 Odo/201/2004, sp. zn. 21Cdo/1328/2007 a rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 Obo 1/2009, keď závery súdu prvej inštancie sú v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ktoré zastali ten názor, že ani prípadná (domnelá) neplatnosť postúpenia pohľadávky nemá vo vzťahu dlžník - veriteľ (postupník) žiadnu relevanciu ohľadom aktívnej vecnej legitímácie postupníka na uplatňovanie pohľadávky a neplatnosť postúpenia možno riešiť len medzi postupcom a postupníkom - keďže postúpenie pohľadávky nemá okrem zmeny veriteľa pre dlžníka prakticky žiadny význam. Podstatou oznámenia o postúpení pohľadávky je, že zakladá dlžníkovi - žalovanému - povinnosť plniť postupníkovi - žalobcovi (bez ohľadu na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok) a tým zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v konaní o zaplatenie takto postúpenej pohľadávky. Podľa záverov súdu prvej inštancie sa však žalovaná dostáva do stavu právnej neistoty, kedy nevie komu má plniť. Rozhodnutie vo veci sa vôbec nejaví ako ochraňujúce spotrebiteľa, ale naopak ako vnášajúce chaos do súkromnoprávneho vzťahu medzi veriteľom a jeho dlžníkom a to všetko za situácie, kedy dlžník ani veriteľ nespochybujú platnosť postúpenia pohľadávky, čím vo veci konajúci súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Žalovaná odvolanie nepodala a k odvolaniu žalobcu sa nevyjadrila.

8. Odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom - stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), skúmal, či odvolanie bolo podané včas a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu bolo podané oneskorene, a preto je potrebné ho odmietnuť.

9. Odvolanie sa podáva do 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje (§ 362 ods. 1 CSP). Do plynutia lehoty sa podľa § 121 ods. 2 CSP nezapočítava deň, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty. Lehota je zachovaná, ak sa podľa § 121 ods. 5 CSP posledný deň lehoty urobí úkon na súde, alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Jedná sa o zákonnú procesnú lehotu, teda zásadne nepredĺžiteľnú. Odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene, je potom odvolací súd v zmysle § 386 písm. a) CSP povinný odmietnuť.

10. Z obsahu spisu z pripojených doručení bolo zistené, že napadnutý rozsudok bol doručený právnomu zástupcovi žalobcu dňa 8.7.2021 (elektronická doručka na č.l. 128). Zákonná 15-dňová lehota na podanie odvolania, tak tejto strane sporu začala plynúť nasledujúcim dňom 9.7.2021 a posledný deň takejto lehoty pripadol na 23.7.2021 (piatok). Pretože tento deň bol piatok a bežný pracovný deň, 23.7.2021 bol nielen posledným faktickým, ale zároveň i posledným právnym dňom, kedy žalobca mohol podať včasné odvolanie. Odvolanie žalobcu bolo doručené dňa 28.12.2021 (elektronicky) spolu so žiadosťou o odpustenie zmeškania lehoty. O žiadosti žalobcu bolo rozhodnuté súdom prvej inštancie tak, že uznesením č. k. 11Csp/65/2020-155 zo dňa 14.1.2022 bol návrh žalobcu na opustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku zamietnutý (právoplatné dňa 24.1.2022).

11. Vzhľadom na to, že posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol deň 23.7.2020 a návrh žalobcu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku bol (právoplatne) zamietnutý, odvolanie podal žalobca oneskorene, po uplynutí zákonnej odvolacej lehoty, odvolací súd preto musel v zmysle § 386 písm. a) CSP oneskorene podané odvolanie odmietnuť a nemohol podrobiť napádané rozhodnutie odvolaciemu prieskumu, t. j. nemohol skúmať vec v merite.

12. O náhrade trov tohto odvolacieho konania bolo potrebné rozhodnúť podľa § 256 ods. 1 per analogiam a § 262 ods. 1 v spojení s § 369 ods. 1 CSP, keďže výsledok odvolacieho konania obdobný jeho zastaveniu zavinil žalobca, ktorého odvolanie bolo odmietnuté. Za situácie, keď žalovanej trovy v odvolacom konaní podľa obsahu spisu nevznikli a predmetným rozhodnutím odvolacieho súdu sa toto konanie i končí, odvolací súd žalovanej, o ktorej úspechu tak v danom prípade tiež nie je možné hovoriť, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (tu odvolací súd vychádzal i z princípu hospodárnosti konania).

13. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).